

„Já to slyším,“ popíchne mě, protože mi jednoduše čte myšlenky.
„Ven s tím.“

Nadechnu se a na židli se víc narovnáám. „Jde o Jane...“ začnu a pak jí všechno povím. O kelímcích v dešti a o obalech na zemi. O Lulu a o tom, že teď nemám práci, a hlavně o tom, co se mi prohnalo hlavou ohledně Alison a ohrádky, kterou mi postavila.

„Musíš jim zavolat!“ vyhrkne. „Jsem si jistá, že něco v okolí budou mít,“ řekne a prostě vynechá ten fakt, že Jane zemřela. „Zavolej jim teď hned a pak mi dej vědět, jak to dopadlo.“ Opět zaslechnu zatroubení.

„Jsi skoro v práci?“

„Jo.“ Zaslechnu zvonek nad dveřmi, jak vejde do trafiky, aby si ještě koupila cigarety. „A kdyby cokoli, tak volej.“

„Děkuju. Tohle jsem asi potřebovala.“

„Nakopnout?“

Usměju se.

„Kdykoli, kamarádko moje. Kdykoli. Tak krásný středeční den.“

„I tobě.“ Zavěsí a já zůstanu koukat na telefon. *Zavolej jim*. Má pravdu. Zvednu se a vytočím číslo na svou manažerku.

„Dobré ráno, Hilary. Volám, abych se zeptala na nový placement. Něco teď sháním, hodinového, ideálně v okolí?“

„Krásné ráno, Sára, že? Vy jste to selhání plic? Malý moment.“ Slyším, jak něco hledá v pozadí. „Všechno je vzadu, vždyť to víš, ne? Sáro? Slyšíme se? Omlouvám se. Proč že to voláte?“

„Sháním nový placement.“

„Všechno je na intranetu,“ odpoví věcně.

„Ano, ale radši jsem zavolala. Občas se naskytne něco dřív a já bych ráda zůstala tady poblíž.“

„Aha, no, chápu. Je toho dneska víc, zkuste se opravdu podívat na ten intranet. Mám za pár minut vstupní. Sáro, budu se muset omluvit, koukněte tam a kdyžtak zavolejte.“

„Chápu,“ řeknu docela zklamaně. „A ještě jedna věc!“ vykřiknu, aby mi nezavěsila.

„Ano?“

„Můžete mi jen potvrdit, že si Lulu někdo vyzvedl?“

„Lulu? Dejte mi ID.“

„Aha, samozřejmě. Hned to bude.“ Otevřu složku v počítači a identifikační číslo jí přečtu. Nacvaká ho do počítače a chvíli mlčí, proto se to snažím upřesnit. „Je to Jane... zemřela včera a –“

„Vteřinku... Tak tam je vše zařízeno.“

„Lulu si teda někdo odvezl?“ nechci se nechat odbít.

„Předpokládám. To už není vaše starost, Sáro, teď opravdu budu končit,“ řekne a pak chvíli počká, jako by chtěla potvrzení, že s tím souhlasím, a když nic neodpovím, hovor ukončí.

V žaludku se mi probudí nepříjemný pocit. O kočce neměla nejmenší tušení. Sáhnu si na řetízek a vzpomenu si, jak si s ním Lulu hrála nebo jak mi ležela na zádech a předla. Jak mi skákala za krk, když jsem v kuchyni seděla na zemi, a jak si hrála s mým Parkerem. Jak o ni nemám mít starost?

Sednu si k počítači a připojím se na pracovní stránky. Potřebuju přijít na jiné myšlenky a hlavně si potřebuju najít práci. Rozkliknu dostupné nabídky, automaticky nastavím filtr od nejdražších po nejlevnější a hned se začtu do té první. Pán, hlavně na společnost, venčení pejska a starost o domácnost. Moc dobře neslyší a miluje moře.

Moře? Kliknu na lokalitu – Bridlington. Zkopíruju název do mapy, a skutečně, jedná se o menší město přímo na pobřeží.

Vrátím se na hlavní nabídku a kývnu. Musím filtrovat jinak, než jak jsem byla zvyklá, takže: hrabství Staffordshire. Původní list se tím o hodně zkrátí. Z dvaceti pěti stránek na dvě. *Lepší než drátem do oka*. I částky se změnilly, ale s tím se bohužel nedá nic dělat.